

Sygn. akt II K 396/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Nowak

Protokolant: st. sekr. sąd. J. Żak

przy udziale Prokuratora:

po rozpoznaniu na posiedzeniu 26 czerwca 2018 r.

sprawy **R. S.** urodzonego (...) w P. syna S. i H. z domu T.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 kwietnia 2018 r. o godz. 14:50 w ruchu lądowym w B. na skrzyżowaniu ul. (...) z Al. (...), woj. (...) będąc wcześniej prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo podobne jechał jako kierujący samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem I-1,64 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu nie stosując się do wyroku orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Belchatowie sygn. akt II K 113/17 zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. uznaje **R. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk oraz art. 70 § 1 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 1 wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza R. S. na okres 2 (dwóch) lat próby z jednoczesnym zobowiązaniem skazanego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby;
3. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka R. S. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio;
4. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od R. S. na rzecz Funduszu (...) świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych;
5. pobiera od R. S. kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych opłaty i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.

Sygn. akt II K 396/18

UZASADNIENIE

na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów zarzuconych oskarżonemu

Zachowanie oskarżonego polegające na tym, że w dniu 27 kwietnia 2018 roku o godz. 14.50 w B. na skrzyżowaniu ulic (...) z Aleją (...), będąc wcześniej prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo podobne, jechał jako kierujący samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,64 mg/l alkoholu w wydychanym

powietrzu, nie stosując się do wyroku orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Bełchatowie sygn. akt II K 113/17 zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego – wyczerpuje dyspozycję art. 178a § 4 KK.

Do bytu przestępstwa określonego w art. 178a KK wystarczy samo prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Nie ma przy tym znaczenia, czy kierując pojazdem naruszył jeszcze inne przepisy ruchu drogowego, czy też nie. Popelnione ono zostaje, umyślnie, w momencie gdy pijany kierowca wsiada za kierownicę pojazdu i rusza w drogę.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, iż w wydychanym przez **R. S.** powietrzu stwierdzono obecność 1,64 ml/l alkoholu (blisko 3,5 promila), zaś oskarżony wcześniej został prawomocnie skazany w sprawie II K 113/17 Sądu Rejonowego w Bełchatowie za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości - zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 4 KK, będąc przy tym czynem zawinionym, karygodnym i społecznie szkodliwym w stopniu wyższym niż znikomy.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 KK. Jako okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego Sąd potraktował jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu, zaś na niekorzyść uprzednią sądową karalność.

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności w rozmiarze 3 miesięcy odniesie pozytywne efekty wobec osoby oskarżonej. Jest adekwatna do stopnia jej winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Spełni także cele kary w zakresie jej ogólnospołecznego oddziaływania oraz cele represyjne względem osoby oskarżonego.

Jednocześnie jednak Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, dopatrując się okoliczności uzasadniających skorzystanie z niniejszego dobrodziejstwa, o których mowa w art. 69 § 1 i § 2 KK. Spełniona jest formalna przesłanka warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w postaci orzeczenia jej w wymiarze nie przekraczającym 2 lat. Biorąc pod uwagę fakt, iż uprzednie skazanie za prowadzenie pojazdu mechanicznego było skazaniem na karę samoistnej grzywny, a poza tą sytuacją oskarżony nigdy nie wszedł w konflikt z prawem Sąd uznał, iż zachodzi szczególna okoliczność określona w § 4 art. 69 KK dająca podstawę do zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, orzeczona kara jest adekwatna do zawartości kryminalno - społecznej czynu oskarżonego, a wykonanie jej w warunkach wolnościowych będzie wystarczające dla celów prewencji indywidualnej, przy postawionej pozytywnej prognozie kryminologicznej. Warunkowe zawieszenie wykonania kary nie może być odczytane jako rezygnacja z ukarania sprawcy, albowiem jest ono karą ze wszelkimi tego konsekwencjami, z możliwością zarządzenia jej wykonania w przyszłości. Służy temu okres próby ustalony na podstawie art. 70 § 1 KK na 2 lata, podczas którego **R. S.** winien postępować ze szczególną ostrożnością i powstrzymywać się od naruszania porządku prawnego.

Stosownie do treści art. 72 § 1 KK zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd zobligowany był do nałożenia jednego z obowiązków probacyjnych wymienionych w tym przepisie. Dlatego też na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 KK Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu w okresie próby o przebiegu tego okresu.

Stosownie do treści art. 42 § 3 kk Sąd zobligowany był, by orzec w stosunku do oskarżonego **R. S.** środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego. Ów środek karny ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji pełniąc funkcję zabezpieczającą. Jego ratio legis polega na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa wyłączyć z ruchu drogowego, celem zapewnienia tegoż bezpieczeństwa innym użytkownikom ruchu. W tej sytuacji zarówno względem wychowawczy aspekt kary, jak i względem na społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu uzasadniały konieczność orzeczenia wobec oskarżonego takiego zakazu.

Sąd stosownie do treści art. 43a § 2 KK zobligowany był do orzeczenia od oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Fundacji (...). Orzekając owo świadczenie w najniższym ustawowym rozmiarze tj. 10.000 PLN Sąd miał na uwadze stopień nietrzeźwości oskarżonego w chwili zdarzenia oraz fakt, iż był on uprzednio karany.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), nakładając na oskarżonego obowiązek zwrotu kosztów sądowych w kwocie 130 złotych, w tym opłaty w kwocie 60 złotych.